

Capitolul 2

Capitolul al doilea, care mai întâi relatează de alte călătorii ale lui Dumnezeu cu robul Său, începe cu cuvintele: »După paisprezece ani – aici, ca și în versetul 18 al capitolului 1 timpul este socotit de la întoarcerea lui la Dumnezeu – m-am suit din nou la Ierusalim împreună cu Barnaba; și am luat cu mine și pe Tit. M-am suit în urma unei descoperiri« (versetele 1 și 2a). Au trecut deci unsprezece ani de la prima lui vizită în Ierusalim. Pavel i-a petrecut parțial în Tars, ținutul lui natal, și, luat de acolo de Barnaba, în Antiohia, de unde cei doi bărbați au pornit în prima lor călătorie misionară. Capitolele 11 –14 din Faptele Apostolilor ne dau detalii despre acest timp. La sfârșitul capitolului 11 auzim, că Barnaba a călătorit împreună cu Saul spre Iudea, ca să ducă o strângere de ajutoare pentru frații în nevoie de acolo. Cu această ocazie Saul a fost temporal în Ierusalim. Vizita este amintită pe scurt la sfârșitul capitolului 12 fără alte detalii.

Despre vizita amintită în capitolul nostru se relatează detaliat în capitolul 15 din Faptele Apostolilor. Dar în timp ce acolo ne sunt prezentate motivele exterioare, care l-au determinat pe apostol să facă călătoria, aici auzim că el s-a dus **în urma unei descoperiri**, deci a unei anumite indicații venite de sus. Dumnezeu Însuși lucra direct. El nu voia ca întrebarea importantă referitoare la circumcizie să fie clarificată în Antiohia, și nici ca Pavel să meargă singur pe drumul pe care El i l-a rânduit. Ca să se păstreze corect unitatea dintre mărturie și slujbă, chestiunea trebuia tratată în Ierusalim; totodată Pavel trebuia adus în părtașie mai intimă cu ceilalți apostoli.

Luca relatează în capitolul 15: »Câțiva oameni, veniți din Iudea, învățau pe frați și ziceau: „Dacă nu sunteți tăiați împrejur după obiceiul lui Moise, nu puteți fi mântuiți.“ Pavel și Barnaba au avut cu ei un viu schimb de vorbe și păreri deosebite; și frații au hotărât ca Pavel și Barnaba, și câțiva dintre ei, să se suie la Ierusalim la apostoli și la prezbiteri, ca să-i întrebe asupra acestor neînțelegeri.« (Faptele Apostolilor 15,1.2). Ajunși la Ierusalim, au găsit acolo aceleași păreri diferite: »Atunci unii din partida fariseilor, care crezuseră, s-au ridicat, și au zis că neamurile trebuie tăiate împrejur, și să li se ceară să păzească Legea lui Moise« (Faptele Apostolilor 15,5). Problema, care amenința să producă o sciziune mare, trebuia rezolvată și ea a fost rezolvată. Duhul Sfânt a călăuzit în așa fel, că apostoli împreună cu bătrânii și toată adunarea s-au strâns, »ca să vadă ce este de făcut«. Rezultatul discuțiilor, parțial iritate, îl cunoaștem: cerințele credincioșilor înclinați spre Lege au fost respinse și adevărul Evangheliei a rămas păstrat creștinilor dintre păgâni.

Printre însoțitorii apostolului la această chestiune importantă se afla și Tit, un grec. Pavel »l-a luat cu sine«, așa cum scrie el. Probabil avem voie să presupunem, că și acest pas îndrăzneț stătea în legătură cu descoperirea primită de sus. Căci era o acțiune, care trebuia să contribuie în mod esențial la hotărârea cu privire la întrebarea dacă să aibă loc sau nu tăierea împrejur. Dar Tit, așa cum în aparență Pavel amintește numai în treacăt, că el, »n-a fost silit să se taie împrejur« (Galateni 2,3). Timotei, »fiul unei iudeice credincioase și al unui tată grec«, a fost mai târziu tăiat împrejur de apostol din pricina iudeilor din localitate (compară cu Faptele Apostolilor 16,1-3); Tit nu a fost tăiat împrejur, căci aici era valabilă respectarea adevărului Evangheliei și a libertății, pe care noi o avem în Hristos. Dumnezeu a justificat ce a făcut slujitorul Său. Tit a fost recunoscut ca frate, fără să se ceară ca el să fie tăiat împrejur. Prin aceasta problema importantă a fost principial deja clarificată.

Interesant este felul în care Pavel face cunoscut galatenilor cum Domnul a făcut ca acea întrunire serioasă să aibă ca rezultat pentru ei o binecuvântare permanentă. Suit la Ierusalim ca urmare a acelei descoperiri, el s-a folosit de această ocazie, ca să vestească celor adunați Evanghelia, pe care el o predica printre națiuni. În mod deosebit făcea aceasta »celor mai cu vază«, pentru ca el »nu cumva să alerg sau să fi alergat în zadar« (Galateni 2,3). Apostolul, care a primit evanghelia sa direct de la Domnul, era responsabil s-o dea mai departe exact așa cum i-a fost încredințată. Dar așa după cum el totdeauna își dădea osteneala să întâmpine pe credincioși în cuvânt și scriere pretutindeni unde îi întâlnea, ca în dragoste să le ajute în continuare, el s-a

folosit și de această ocazie să prezinte conducătorilor adunării din Ierusalim, care erau cu mult în urma lui în ceea ce privește cunoașterea adevărului, detaliat ceea ce Domnul i-a încredințat. Atât cu privire la activitatea lui proprie cât și la desfășurarea unitară a lucrării în ansamblul ei, înțelegerea pașnică cu „cei cu vază“ avea o deosebită importanță. Ce s-ar fi întâmplat, dacă din cauza unei acțiuni necugetate din partea lui ar fi avut loc o sciziune între el și ceilalți apostoli sau ceilalți lucrători? Cât de mult ar fi triumfat satan!

Este așa de frumos să întâlnești mereu în omul acesta demn de urmat felul de gândire al lui Hristos. Niciodată căutând interesele personale, ci totdeauna punând valoare numai pe glorificarea Domnului, pe promovarea lucrării Sale și pe binele turmei Sale, deviza lui practică era: »Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.«

Dar oricât de important în general și în mod deosebit pentru galateni era această înțelegere cu ceilalți apostoli, totuși motivul propriu-zis al călătoriei apostolului la Ierusalim și al intervenției lui hotărâte pentru adevăr era altceva. Îl găsim în versetele 4 și 5: »Din pricina fraților mincinoși, furișți și strecurați printre noi, ca să pândească slobozenia, pe care o avem în Hristos Isus, cu gând să ne ducă la robie; noi nu ne-am supus și nu ne-am potrivit lor nicio clipă măcar, pentru ca adevărul Evangheliei să rămână cu voi.« Pavel nu s-a gândit să se certe cu acești oameni greșiți cu privire la adevăr. Intenția lor era să „spioneze“ cu viclenie libertatea pe care noi o avem în Hristos. De aceea Pavel îi numește »frați **mincinoși**«. Este o apariție frapantă și totuși totdeauna de înțeles, că odată cu însușirea învățăturilor false aproape întotdeauna lipsa de sinceritate merge mână în mână cu această însușire, sau rezultă din aceasta. Și dacă așa este, la ce folosește atunci să te lupți cu astfel de oameni? Nu rămâne nimic altceva, decât să faci ceea ce apostolul cere mereu în scrisorile sale și așa cum a făcut-o și aici, adică **să te opui** lor cu toată hotărârea, **să-i respingi, să te îndepărtezi** de ei. El nu a cedat lor prin supunere nici măcar un ceas. Este vorba de un preț, pentru care avea valoare această fermitate de neclintit: »pentru ca adevărul Evangheliei să rămână cu voi«. Ne este cunoscut ce urmăreau acei oameni; ei voiau să conducă pe credincioși iarăși sub robia Legii, care poate aduce numai blestem și condamnare asupra oamenilor.

Apostolul revine acum la oamenii care erau cu vază în Ierusalim. Pentru el nu avea importanță mare ce erau ei și ce loc ocupau ei – Dumnezeu nu caută la fața oamenilor; în afară de aceasta, acești oameni cu vază »nu i-au adus nimic«. Dimpotrivă, ei au trebuit să recunoască, că »harul, care i-a fost dat lui«, era mult mai mare decât cel încredințat lor. Dacă lui Petru i-a fost încredințată apostolia tăierii împrejur limitată la Israel, Dumnezeu a încredințat lui Pavel apostolia netăierii împrejur, care cuprinde **toate** popoarele de pe pământ. De aceea harul dat lui mergea în ținutul rânduit lui mult mai departe decât al celor doisprezece, ca să nu mai vorbim de diferența profundă care exista între cei doi cu privire la adevărul revelat. Același Dumnezeu a lucrat în Pavel ca și în Petru, și anume în așa fel, că celor doisprezece nu le-a rămas nimic altceva, decât să recunoască mulțumitori ce a făcut Dumnezeu, **fără ei**, prin Pavel. Ani de slujire binecuvântată, cu succes, avea înapoia lui, dovezile clare ale trimiterii sale și ale talentelor sale deosebite s-au arătat. Urmarea a fost, că »Iacov, Chifa și Ioan, care sunt priviți ca stâlpi, i-au dat lui și lui Barnaba mâna dreaptă a părtășiei«, pentru ca Pavel și cei împreună-lucrători cu el să meargă »să propovăduiască la neamuri, iar ei la cei tăiați împrejur.« De aceasta au legat înțelegerea, ca Pavel împreună cu credincioșii dintre națiuni, să-și amintească de cei săraci din Israel, ceea ce au și făcut cu toată credincioșia, după cum este cunoscut (versetul 10). Prin aceasta a fost nimic nu numai efortul dușmanului de a aduce pe credincioși sub jugul Legii, ci totodată legătura părtășiei referitoare la lucrare între conducătorii celor două grupări s-a consolidat. Iarăși Dumnezeu a făcut ca din răul planificat să rezulte binele.

Dar mai mult decât aceasta. În versetele următoare Pavel, sub călăuzirea evidentă a Duhului Sfânt, care nu are în vedere față persoanei când este vorba de păstrarea corectă a adevărului, povestește un eveniment, care ne arată cât de puțin Pavel privește pe bărbații care erau apostoli înainte de el, ca superiori, după a căror recunoștință trebuia să năzuiești. Totodată a dat o lovitură cu atât mai grea celui legalist, cu cât ea era total neintenționată și pentru apostolul foarte prețuit

al circumciziei nu însemna nimic mai puțin decât o laudă. Ce bine este, că Cuvântul lui Dumnezeu este în orice privință limpede, de încredere și fidel! Cântărind cu cântarul drept, el nu cruță pe nimeni. Cât de frumos este însă pe de altă parte, că Petru nu a purtat ranchiune pe fratele său credincios și împreună-rob cu el, că Pavel, după cât se pare, l-a pus fără cruțare la stâlpul infamiei pentru toate timpurile! El îl numește în ultima sa scrisoare, nu cu mult timp înaintea morții sale, „fratele nostru preaiubit“ și recomandă „toate scrisorile sale“ atenției deosebite a credincioșilor (2 Petru 3,15.16). Exemple prețioase de imitare pentru noi în lucruri lipsite de importanță!

Dar să urmărim relatarea însăși. »Dar când a venit Chifa în Antiohia, i-am stăut împotriva în față, căci era de osândit.« (versetul 11). În Ierusalim Petru a întins lui Pavel mâna părtășiei, aici în Antiohia Pavel i-a stat împotriva în față, aceasta înseamnă, fără să țină seama de persoană. De ce aceasta? Să ascultăm. Unui iudeu credincios Legii nu îi era permis să intre la păgâni și să mănânce cu ei (compară cu Faptele Apostolilor 11,3). Însă Petru, învățat de Dumnezeu, în timpul acela nu numai a intrat la căpitanul roman Cornelius, ci în Antiohia a mâncat împreună cu credincioșii dintre păgâni, însă apoi, când s-au coborât unii de la Iacov, un reprezentant general recunoscut al unui creștinism încă legat cu sinagoga și Legea, de teamă față de cei circumciși s-a îndepărtat iarăși de la aceasta și restul iudeilor, chiar și Barnaba, un bărbat plin de Duhul Sfânt (Faptele Apostolilor 11,24), a fost prins în lațul fățarniciei lor (versetele 12 și 13). Ce mare și nimicitoare este totuși influența unei păreri dominante general, mai ales când este vorba de rânduiele ale cărnii, de obiceiuri și practici religioase! Ce greu este să te desprinzi de prejudecățile religioase, și ce grave sunt urmările, dacă ne lăsăm stăpâniți de ele și »nu umblăm drept după adevărul Evangheliei« (versetul 14)! Este cu atât mai grav, cu cât prestigiul nostru este mai mare din punct de vedere religios. Și în cazul de față era întâiul și cel mai cu vază dintre apostoli, cel care a procedat astfel!

„Oricât de minoră părea chestiunea“, spune un alt comentator¹ al locului acesta din Scriptură, »pe atât de importantă era ea în ochii lui Dumnezeu și a robului Său.“ Pavel a recunoscut că prin această acțiune aparent neînsemnată s-a renunțat la adevărul Evangheliei. Noi uităm așa de ușor, că într-o situație simplă, aparent total lipsită de importanță, din viața zilnică poate fi inclusă o renunțare realmente la Hristos și la adevărul Evangheliei. Însă Dumnezeu vrea, ca noi să privim lucrurile așa fel, cum se cuvine adevărului și harului Său. Noi suntem înclinați să tratăm cu ușurătate ce se cuvine lui Dumnezeu, dar să acordăm valoare mare lucrurilor, care se referă la noi personal. Dumnezeu dorește însă să vadă în noi un sentiment profund pentru tot ce este cu privire la Hristos și la Evanghelie. De ce a muștrat Pavel așa de aspru pe apostolul circumciziei? Pentru că era vorba de fundamentul harului. Aici nu își avea locul iscusința omenească sau teama, aici nu era nici o mijlocire, nici o luare în considerare a prestigiului persoanei. Pentru Pavel era valabil, să rămână pe câmpul, pe care el era răspunzător în mod deosebit, ca să respecte adevărul. Dacă Petru a eșuat, și nu s-a revelat ca **Petru** (piatră), ci ca Simon, **fiul lui Iona**, Pavel a trebuit să intervină cu o mai mare hotărâre. Ceea ce oferă un accent așa de deosebit muștrării lui este situația, că ceea ce se petrecea în Antiohia avea loc nu la mult timp după întrunirea solemnă din Ierusalim, la care Petru a susținut așa de hotărât libertatea pe care Dumnezeu a dat-o credincioșilor dintre păgâni. Dumnezeu l-a ales tocmai pe el, așa cum el însuși mărturisește, ca »prin gura sa, neamurile să audă cuvântul Evangheliei și să creadă.« Vorbirea lui a încheiat-o cu cuvintele: » Dumnezeu ... n-a făcut nici o deosebire între noi și ei ... Ci credem că noi, ca și ei, suntem mântuiți prin harul Domnului Isus.« El nu putea să se exprime mai concret, mândria iudaică nu putea fi nimerită mai sensibil, decât prin explicația, că mântuirea celor dintre națiuni era un model pentru mântuirea iudeilor, și nu invers, așa cum ar fi trebuit să ne așteptăm. Și după toate acestea acum să aibă loc o deviere așa de crasă!? Și împreună cu Petru s-a purtat în chip fățarnic și Barnaba, însoțitorul credincios al lui Pavel în timpul primei lui călătorii misionare,

¹ W. Kelly – The Bible Treasury, 1862.

care a fost ales împreună cu acesta »să se suie la Ierusalim la apostoli și prezbiteri, ca să-i întrebe asupra acestei neînțelegeri.«

Ce să spunem noi în această privință? Instinctiv ne amintim de cuvântul serios: »Nu vă încredeți dar în om, în ale cărui nări nu este decât suflare. Căci ce preț are el?« (Isaia 2,23). »O trestie bătută de vânt încoace și încolo« - așa sunt cei mai buni, un Ioan Botezătorul, un Simon Petru și alții, dacă ochiul nu rămâne simplu. Numai Unul singur a fost desăvârșit în căile lui, al cărui picior niciodată nu s-a clătinat. Și cu toate acestea acei bărbați și noi suntem așa de mult prețuiți de Dumnezeu. El ne-a făcut parte de un har deosebit. Cum trebuie Dumnezeu să privească, când ai Săi se întorc de la harul Său minunat spre faptele lor sărăcicioase, spre nimicnicia lor!

Înțelegem de ce Pavel, a cărui privire clară a descoperit acea înclinație rea în comportarea celui ce era rob împreună cu el, cu indignare sfântă i-a spus cuvintele: »Dacă tu, care ești iudeu, trăiești ca neamurile, și nu ca iudeii, cum silești pe neamuri să trăiască în felul iudeilor?« (versetul 14). Prin umblarea sa împreună cu credincioșii dintre neamuri, Petru a dovedit, că el împreună cu tovarășii lui de credință dintre iudei era eliberat de jugul insuportabil al Legii, și acum el voia să aducă neamurile sub acest jug și să-i constrângă, să trăiască ca iudeii. În Ierusalim, centrul iudaismului, el a fost temerar să intervină pentru toată libertatea în Hristos, care aparține tuturor, și aici în Antiohia, cetatea păgână, voia să se reîntoarcă la principiile iudaice și să le impună altora pentru obținerea părtășiei creștine depline?

Apostolul continuă să spună: »Noi suntem iudei din fire, iar nu păcătoși dintre neamuri. Totuși, fiindcă știm că omul nu este socotit neprihănit prin faptele Legii, ci numai prin credința în Isus Hristos, am crezut și noi în Hristos Isus, ca să fim socotiți neprihăniți prin credința în Hristos, iar nu prin faptele Legii; pentru că nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii« (versetele 15.16). Să observăm că Pavel nu vorbește aici direct de Lege, de Legea dată pe muntele Sinai, ci foarte general de »faptele Legii«. Oricare ar fi legea dată, orice principiu legalist distruge harul și face imposibilă îndreptățirea.

»Dar dacă, în timp ce căutăm să fim socotiți neprihăniți în Hristos, și noi înșine am fi găsiți ca păcătoși, este oare Hristos un slujitor al păcatului? Nicidecum!« (versetul 17).

Să fi găsit ca păcătos și să faci pe Hristos un slujitor al păcatului – este de la sine înțeles, că Petru nu a vrut așa ceva! El nu s-a gândit la așa ceva. Dar nu are Pavel dreptate? Desigur, are dreptate! Dacă Petru și alții împreună cu el au renunțat la Lege ca mijloc de îndreptățire și și-au luat refugiu la Hristos, iar acum încep să ridice din nou clădirea dărâmată a Legii, prin aceasta spuneau că ei ar trebui să condamne prima lor faptă. Ei se prezentau deci ca păcătoși și făcători de rele (Versetul 18). Și Hristos, care i-a călăuzit să întoarcă spatele Legii și numai în El să caute îndreptățirea, a devenit prin aceasta un slujitor al păcatului, căci pe baza învățaturii Lui au părăsit ei terenul Legii. Ce rezultat! Cât de mult trebuie să se fi speriat Petru!

Fie ca toți cei care și astăzi stau în pericol să se bazeze pe rânduielel exterioare, religioase, să recunoască, că pe această cale nu pot face nimic altceva decât să așeze firea, pe om, în locul lui Hristos! În creștinism sunt numai două rânduielel religioase, rânduielel ale Domnului: botezul și masa Domnului. Dar cum s-a încercat să se facă din acestea o perină de odihnit pentru conștiință și prin folosirea lor în exterior ochiul a fost îndepărtat de la Persoana și lucrarea lui Hristos! Să fi botezat și din când în când să participi la masa Domnului, acestea sunt cele două mari sprijiniri a numeroși creștini cu numele. Ei nu posedă mai mult decât aceasta. Dar așa cum am spus, a te baza pe rânduielel înseamnă să te bazezi pe fire. Ce deosebit de serios este aceasta în acest caz! Botezul și masa Domnului mărturisesc despre starea lipsită de speranță a omului în fire, despre moartea, în care el zace, despre lucrarea, care a fost necesară ca să-l elibereze din această stare. Sărmană creștinătate! Ea ține cu tărie la rânduielelile exterioare, în același timp însă tăgăduiește adevărul pe care acestea îl exprimă.

Apostolul continuă: »Căci eu, prin Lege, am murit față de Lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu« (versetul 19). Legea era sfântă, dreaptă și bună (Romani 7,12), dar prin fire fără putere, putea să aducă numai moarte și condamnare asupra omului aflat în starea sa decăzută și

neputincioasă. Pavel, care odinioară a fost sub Lege, a cunoscut pe deplin în trupul său efectul acesteia. El a murit prin Lege, ea a rostit sentința de moarte asupra lui și această sentință a fost executată asupra lui în Hristos. Mort împreună cu Hristos și înviat împreună cu El, el nu mai trăia acum potrivit cu starea lui veche, ca om în carne. De aceea Legea nu mai avea nici un drept asupra lui; el era mort față de Lege și în felul acesta era scos pentru totdeauna de sub autoritatea și porunca ei. Cerințele drepte ale Legii au fost împlinite pentru totdeauna de un Loctiitor desăvârșit, și acum, devenit liber față de Lege prin moarte, el a devenit al Altuia, care a înviat dintre morți, pentru ca de acum înainte »să trăiască pentru Dumnezeu«.

Om fericit! Dar cu ce eforturi, împotriviri și vrăjmășii avea el de luptat, căutând să trăiască pentru sine acest adevăr prețios și să-l facă cunoscut și altora! Vai! Carnea (firea) nu vrea să stea în moarte. Este insuportabil pentru natura veche să se vadă total stricată și lipsită de putere pentru a lucra, da, să se vadă condamnată la moarte, să nu fie nimic altceva decât păcat. Și în cei credincioși ea vrea mereu să revină la viață și să intre în acțiune. Dar dacă îi reușește, aceasta poate avea ca urmare pentru credincios numai păcat și adâncă umilire. Dumnezeu să fie glorificat, că noi, ca unii care am murit și am înviat împreună cu Hristos, avem dreptul, ca unii care trăiesc în El, să posedăm și puterea să ne păstrăm în moarte! Noi am fost chemați și făcuți capabili să urmăm pe marele apostol pe cărarea lui. Domnul să ne facă pe toți „imitatori“ zeloși și cu succes ai acestui om fericit!

Să observăm că Pavel vorbește în tot locul acesta numai despre sine însuși. Nu ca și cum adevărurile rostite nu s-ar referi la toți credincioșii și nu ar fi valabile pentru toți, dar el le prezintă ca pe posesiuni ale sale personal, așa cum el le-a înțeles pentru sine prin credință și cum le-a practicat. Așa cum el spune în Romani 8,2: »Legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului și a morții«, îl auzim și aici spunând mereu: »Am murit ... am fost răstignit ... trăiesc ... și așa mai departe«. Aceasta nu este întâmplător așa. Felul de a vorbi al apostolului trezește de la sine în fiecare cititor sincer întrebarea; „Este aceasta adevărat și cu privire la mine? Pot și eu spune la fel?“ Și aceasta este bine și folositor. Faptul că **toți** credincioșii au murit împreună cu Hristos și au înviat împreună cu El și prin El sunt eliberați de legea păcatului și a morții este o realitate, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru aceasta! Dar este o cu totul altă problemă, în ce măsură fiecare din noi personal a primit prin credință această realitate și o practicăm în viața zilnică. Numai pe această cale putem deveni oameni fericiți, așa cum era apostolul Pavel.

»Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc ... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.« (versetul 20) Că Hristos a purtat la cruce și toate păcatele apostolului este de la sine înțeles – dar nu despre aceasta vorbește el aici. Aici este vorba de felul în care el a murit față de lege. Cum a avut loc aceasta? Am auzit deja. Dumnezeu l-a făcut una cu Hristos în moartea Sa pe cruce, el era »răstignit împreună cu Hristos«, și această realitate el a primit-o prin credință. Acela, asupra căruia a fost executată sentința legii pe cruce, trăia acum, după ce a terminat lucrarea, la dreapta lui Dumnezeu acolo sus, și Pavel trăia în El. Pavel cel vechi, cel care stătea înaintea lui Dumnezeu ca păcătos condamnat pe drept, nu mai era; moartea a pus capăt vieții lui în care trăia odinioară în Loctiitorul lui. De aceea el putea spune, cu toate că el se mai afla încă în acest trup pe pământ: »nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.« Eul său cel vechi, tot ce el era odinioară din punct de vedere moral, întreaga lui existență în legătură cu Legea și sub Lege, și-a găsit sfârșitul în moartea lui Hristos, nu mai exista înaintea lui Dumnezeu. El poseda acum o viață nouă, și această viață era Hristos. Cu alte cuvinte: Hristos trăia acum în el în viața în care El, ca biruitor asupra păcatului, asupra morții și asupra diavolului, a înviat dintre cei morți.

Ce spune Pavel aici despre sine, așa cum am spus mai înainte, principal este valabil pentru toți credincioșii. Ei toți au fost răstigniți împreună cu Hristos, au murit și au înviat împreună cu El, Hristos a devenit pentru toți sfârșitul Legii și începutul unei existențe și vieți cu totul noi. În privința aceasta nu este nici o deosebire, unul nu posedă nici mai mult nici mai puțin decât altul. Diferența, și anume o diferență mare, constă numai în primirea și practicarea reală cu credință a

acestui adevăr. Pavel nu spune: „Nu mai trăim noi“, sau: „Hristos trăiește în noi“, ci el spune, așa cum am spus, foarte personal, numai despre sine. Din momentul când el a văzut pe Isus pe drumul spre Damasc, pentru el era numai o țintă, un singur scop: să trăiască pe Hristos, să-L prezinte și să fie transformat în chipul Lui. El putea spune cu adevărat: »A trăi înseamnă pentru mine Hristos«. Începutul, mijlocul și sfârșitul, conținutul și scopul vieții sale era numai Hristos; de aceea și moartea era un câștig pentru el, căci ea îl ducea la Hristos, și despărțit de trupul acesta să fi **la** Hristos este mult mai bine decât să fi aici în trup și să-L aștepți.

Deci Hristos era izvorul vieții pentru apostol, era ceea ce l-a despărțit de trecut și l-a așezat pe un teren cu totul nou. Dar această viață nu poate fi independentă și de sine stătătoare într-o creatură. Ea are nevoie de ceva care s-o atragă și s-o susțină, pentru care ea să trăiască și după care să se formeze. Acest ceva este iarăși **Hristos**. De aceea Pavel adaugă imediat cuvintelor »Hristos trăiește în mine«: »Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine« (versetul 20).

Iarăși aceeași vorbire personală ca și mai înainte. În mai multe locuri din Cuvânt auzim că Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi (compară cu Efeseni 5,2,25), dar aici dragostea și dăruirea de Sine a Domnului stau aici ca o parte așa de personală și caldă înaintea sufletului scriitorului, că la citirea cuvintelor sale inima proprie se încălzește împreună cu a lui. »**Care m-a iubit** și S-a dat pe Sine Însuși **pentru mine**«, în felul acesta poate vorbi numai cineva care în mod obișnuit trăiește în apropierea Domnului, ca Ioan odinioară, în părtășie intimă, ascunsă, cu El. Pavel era un apostol, un vas ales, dar privit simplu ca credincios, el aparținea oamenilor care **au poruncile** Domnului și **le păzesc**, și în felul acesta Domnul putea »să-l iubească și să I se descopere« (Ioan 14,21). Noi toți îl putem urma pe acest drum, și fericit este oricine face aceasta! În felul acesta se revelează viața lui Hristos în noi. El Însuși devine tot mai mult singurul subiect care domină totul în noi. O, ce fericire să faci experiențe asemănătoare cu cele ale apostolului și să poți rosti aceleași cuvinte ca și el! – **Cunoaștem noi ceva din aceasta?**

Aducerea aminte de El, care în dragostea Sa a murit pentru noi, **pentru mine**, și în felul acesta m-a scos din starea nenorocită, în care mă aflam, și mi-a dăruit viața Sa, așa că acum eu pot să trăiesc pentru El și să-L slujesc, eliberat de satan și de stăpânirea păcatului, și mai mult, faptul că **Fiul lui Dumnezeu** a fost Cel care a făcut aceasta, umple inima cu putere tot mai vie și o leagă tot mai intim cu El, **singurul** subiect al credinței. Cu admirație plină de adorare se îndreaptă ochiul spre El, care a putut să iubească și iubește o ființă cum eram și cum sunt eu. Și așa trăim și noi apoi, atâta timp cât Îi place lui Dumnezeu să ne lase pe pământ, da, »viața, pe care o trăiesc acum în trup«, prin credința în Fiul lui Dumnezeu, care ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi. Hristos ca **izvor** al acestei vieți și Hristos ca **subiect** al sentimentelor cordiale ale sufletului înnoit – cu adevărat, aceasta este o viață prețioasă, de dorit, care se merită să fie trăită! Cine trăiește în felul acesta nu face »zadarnic harul lui Dumnezeu« (versetul 21). Dimpotrivă, **Dumnezeu** va fi glorificat prin aceasta. Căci este exclusiv **harul Său** care a dat naștere la o astfel de transformare și pe această cale a putut face o creație nouă, în care cea veche s-a dus (2 Corinteni 5,17).

»Căci dacă neprihănirea se capătă prin Lege, degeaba a murit Hristos« (versetul 21). Cu aceste cuvinte apostolul încheie învățătura sa. Vai, acei învățători sârmani ai Legii! Încotro duceau eforturile lor? Tocmai ei erau cei care făceau fără valoare harul lui Dumnezeu, luau lauda lui Dumnezeu, prin aceea că puneau faptele omului alături de lucrarea minunată a lui Dumnezeu și prin aceasta jefuiau moartea lui Hristos de toată însemnătatea ei, de toată valoarea ei. Căci dacă un om poate fi îndreptățit prin faptele Legii, prin faptele proprii, atunci de ce a murit Hristos? Moartea și suferințele Lui amare au fost **degeaba**. Căci era o altă posibilitate prin care omul putea să ajungă la țintă și să obțină neprihănirea. Cum este alcătuit acest drum și unde duce el ne arată partea a doua a capitolului 7 din epistola către Romani. Rezultatul lui este strigătul de deznădejde: »O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?« Chiar și un creștin, care este conștient de mântuirea lui și de starea lui de copil al lui Dumnezeu, care merge

pe un astfel de drum, va trebui să facă aceleași experiențe dureroase. Există o lege în mădularele lui, care se împotrivesc legii naturii lui înnoite și îl duce la robie sub legea păcatului!

Cât de cu totul altfel erau experiențele apostolului! Cu adevărat, pentru el Hristos nu a murit degeaba. Și noi vom face aceleași experiențe, dacă am înțeles însemnătatea morții lui Hristos și prin credință o lășăm să lucreze asupra noastră. Eliberat de legea păcatului și a morții, putem să stăm tari în libertatea, pentru care Hristos ne-a eliberat, trăind pentru Dumnezeu, aducând roada Duhului spre gloriificarea Sa (capitolul 5). Mulțumind lui Dumnezeu prin Isus Hristos, Domnul nostru, în care noi am murit față de păcat, slujim cu duhul nostru legii lui Dumnezeu. Firea (carnea) slujește legii păcatului, ea nu poate altfel.

Să ne gândim totdeauna la cuvintele prețioase: »nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine«. Partea noastră, viața noastră, puterea noastră, **totul** este El. Dumnezeu oricărui har să dăruiască scriitorului și cititorului acestor rânduri și harul personal să poată spune împreună cu apostolul: »Viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care **m-a iubit** și S-a dat pe Sine Însuși **pentru mine**«!